

CHƯƠNG 1

Cảm thấy cô đơn và tổn thương tận cùng

– Bánh đây, bánh đây!!!

– I ê ê... bánh rán, bánh khoai môn, nem chua rán, thịt xiên nướng... Sao sơn hào hải vị toàn thế giới lại tụ tập ở nhà mình thế này, hả mẹ ơi? – Cái Mai gào to.

– Siêu nhân Pu tới đây! – Thằng Pu gào còn to hơn.

Nó đang đội cái mũ rơm kiểu Luffy mà vành mũ đã tơi tướp, khoác áo choàng Siêu nhân màu đỏ thủng lỗ chỗ, tay cầm chiếc búa nhựa thần Sấm mạ ánh bạc lấp lánh nhưng sút mất một góc, toàn các món đồ thể hiện nó là siêu anh hùng.

Mỗi lần nhìn nó “lên đồ” như vậy cái Mai lại bảo thằng Pu là “siêu nhân tổ 9”, gia đình chúng nó ở tổ dân phố số 9 mà.

Siêu nhân tổ 9 nhảy tót từ cái đôn bằng gỗ sang xô pha, rồi từ xô pha nhảy xuống đất, lăn ba vòng điệu nghệ tới chân bàn ăn. Nó đứng dậy thì va đầu cái “cốp” vào thành bàn.

Cái Mai cười suýt văng miếng thịt trong miệng. Thằng Pu tay xoa đầu, tay vồ lấy xiên thịt nướng có sụn sần sật nó yêu thích.

– Mẹ còn mua cả trà sữa nữa này, tèn ten! Hai đứa ăn nhiều vào nhé. Hôm nay cho thoải mái luôn!

Giọng mẹ hôm nay âu yếm, vui tươi lạ thường, khác hẳn kiểu cáu kỉnh mọi khi. Mẹ lắc lắc mái tóc lượn sóng mới uốn trông thật xinh đẹp.

– Nay mẹ được tăng lương à? Tiền vào như nước à? Nhà mình sắp sửa giàu to à? – Thằng Pu hỏi xoắn.

– Không không, lương vẫn thế thôi.
– Mẹ mới sẵn được món hời gì trên mạng, đúng không? – Cái Mai nhìn mẹ khả nghi.
– Ờ... ờ... không, mẹ đang thực hành tiết kiệm. Thất lưng buộc bụng ấy chứ.

Hai đứa xoa bụng và liếm đôi môi bóng mỡ.
Mẹ nói:

– Bố sắp đi Mĩ hội thảo đấy, hai đứa.
– I ê ê, bố sẽ mua về thật nhiều quà! Con thích mũ cao bồi Texas, thêm khẩu súng đồ chơi y như thật! – Thành Pu hí hửng.
– Còn con, ưm... – cái Mai ngẫm nghĩ rồi nói một hơi. – tượng Nữ thần Tự do, con sẽ để bàn học, con sẽ nhìn nó hàng ngày để lấy khí thế đấu tranh cho tự do! Vì con muốn được tự do làm mọi thứ con thích. Ví dụ nhuộm tóc màu hồng, ăn kem bảy ngày một tuần, và vừa ăn bánh quy vừa đọc sách trên giường mà không bị người-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy mắng...

Mọi khi nói đến đây thế nào mẹ cũng lờm nó, nhưng hôm nay, không hề!

– Được được, mẹ-sẽ-mua cho hai đứa nhé, hí hí.

Một vệt hớn hở lộ liễu ngang nhiên xuất hiện trên mặt mẹ.

– Ý mẹ là gì? – Cái Mai mắc nghẹn miếng nem chua trong mồm.

– Mẹ sẽ đi cùng bố, hí hí.

– Khônggggggg!!!!

Hai tiếng gào chói tai đồng thanh bật lên làm tấm kính cửa sổ rung lên bần bật. Bố đi thì không sao lắm, thậm chí bố đi lại còn... vui, nhưng mẹ đi, mà đi lâu, chuyện này hết sức nghiêm trọng.

Đối với cái Mai và thằng Pu, mẹ là linh hồn ngôi nhà, chúa tể căn bếp, thủ lĩnh các sự kiện gia đình cả to lẫn nhỏ, nhà lãnh đạo trong mọi chuyến đi chơi, và là... người bạn lầy lội của chúng nó.

Mỗi khi mẹ đi vắng là nhà cửa chống chệnh và tâm trạng chúng nó rất chơi vui. Thế mà giờ mẹ nỡ bỏ hai đứa con thơ bơ vơ, những mấy tuần!!!

Mẹ lại đang ca bài ca cũ rích, rằng thì là bố mẹ cần có thời gian riêng để nuôi dưỡng tình yêu, rằng thì là tình yêu như bếp lửa ấm mà người ta cần đều đặn bỏ củi vào để giữ nó luôn cháy, và chuyến đi này đại loại cũng là một thanh củi.

Bố đang nói “chuyện đàn ông” với thằng Pu, rằng sẽ mua cho nó khẩu súng đồ chơi màu bạc. Bố còn ra sức ca ngợi năng lực hùng mạnh của siêu nhân tổ 9.

Cái Mai hậm hực nhìn thằng em nông cạn mắt đã sáng trưng lên.

– Thì ra mẹ đang hối lộ bọn con, những đứa trẻ tội nghiệp.

Cái Mai nói và nghiêng miếng nem chua giữa hai hàm răng, trong khi mắt nó tóe lửa nhìn vào đĩa bánh rán như thể muốn thui mấy cái bánh đó ra tro.

* * *

Một tuần sau, bố mẹ lái xe đưa cả hai chị em về bà ngoại.

Mọi khi về quê hai đứa phấn khích lắm, bắt đầu thấy đường đi rộng thênh thang và núi chạy theo nhấp nhô hai bên là đã hát vang lên.

Rồi xe sẽ đi tới con đèo uốn lượn xinh đẹp quen thuộc, thể nào cả nhà cũng dừng lại mười phút để ngắm cảnh và hít thở không khí núi rừng. Trên đỉnh đèo có cây gạo to thật là to, mẹ nói hồi bé bao nhiêu lần mẹ đi bộ vượt đèo, đã thấy cây gạo ở đó.

Đứng dưới cây gạo mùa xuân hoa nở đỏ tươi, hai đứa sẽ nhìn xuống lưng núi xanh tươi màu ngô, màu lúa. Còn lúc chớm đông lá cây gạo đỏ vàng, hòa sắc với màu lúa chín vàng dưới lòng thung. Xa xa, những nếp nhà nép trong cây lá êm đềm, những sợi khói mỏng tang mềm mại từ mái nhà tỏa bay lên.

Ngoài ngắm cảnh, thì kiểu gì cả nhà cũng sẽ... đi tè. Vì đi tè ở giữa thiên nhiên thế này ai cũng thích.

Lần đầu tiên trải nghiệm “toa lét lộ thiên”, cái Mai với thằng Pu ngạc nhiên và phấn khích còn hơn Archimedes tìm ra lực đẩy của nước hay Edison phát minh ra bóng điện. Nhìn thấy vẻ hí hửng của hai đứa, mẹ chỉ biết lắc đầu:

– Đúng là cái đồ... thành phố!

Nhưng lần này thì hai đứa chỉ ỉu xiu nhìn qua cửa kính xe, chẳng tha thiết cái gì. Thành ra lúc lên đèo, bố mẹ cho xe chạy thẳng chứ không dừng lại như mọi khi.

Điện thoại, iPad bố để nghị hai đứa để lại hết thành phố, vì bố không muốn chúng nó “sa đà” khi bố mẹ không ở bên. Dĩ nhiên trên quê không có *internet*, nhưng được chơi *game* có sẵn trong máy thì còn đỡ.

Bố nói thêm:

– Về đây các con hãy để tâm tìm hiểu thiên nhiên, cuộc sống xung quanh. Thực ra bố vẫn có ý định cho các con về quê mẹ lâu lâu một lần. Quê bố đô thị hóa hết rồi, may vẫn còn quê mẹ đấy. Sự kết nối của con người với tự nhiên và nguồn cội rất quan trọng. Bố hi vọng dần dần các con sẽ hiểu về sức mạnh của nguồn cội.

Bố lại nói đạo lí. Thật là nẫu.

Mẹ hào hứng:

– Nói cho hai đứa biết, ngày xưa á, mẹ á...

– Thôi!!!!, mẹ oiiiiii...

Vậy là hai đứa sẽ phải ở với ông bà trong một tháng liền, không iPad, không điện thoại, và nhà ông bà chỉ có cái ti vi bé tí.

Kinh khủng hơn nữa là xung quanh không có quán gà rán hoặc quầy thịt xiên nướng kẹp bánh mì nào. Quanh đây toàn cây với đồi, xa xa là đồng núi đá vô hồn, nhạt nhẽo.

* * *

Bữa cơm trưa nhanh gọn với mấy món thức ăn mẹ mang sẵn từ thành phố lên. Sau giờ nghỉ trưa, bố mẹ chuẩn bị về để mấy ngày sau bay sang Mĩ.

Mẹ thủ thỉ với bà ngoại:

– Ông bà dạy hai đứa nấu nướng giúp con với, mấy món cơ bản là được. Ở nhà con chả dạy được gì mấy, vì chúng nó đi học suốt. Con đi làm về muộn, toàn nấu luôn cho nhanh chứ dạy chúng nó nữa thì có mà đến đêm cũng không có cơm ăn.

Rồi mẹ quay sang hai đứa:

– Hai đứa nhớ nghe lời ông bà, biết chưa! Về nhà mẹ sẽ kiểm tra trình độ nấu nướng. Phải biết

nấu ăn sau này mới tự chăm sóc bản thân được. Mà phải biết chăm sóc bản thân thì mới...

– ... khỏe mạnhhhh – hạnh phúcccc... – Hai đứa dài giọng, căn bản bài ca đạo lí trứ danh này của mẹ nghe đã mòn cả tai rồi.

– Đúng rồi, hai đứa thuộc bài lắm, hí hí.

Bố quay sang thằng Pu:

– Trước khi ngủ con nhớ phải đi vệ sinh không thì đái dầm, nhớ chưa? Hôm nọ vừa phải đi dọn giường đấy!

Thằng Pu bị bóc mẽ, gân cổ:

– Bố!!!! Còn hơn bố là cái đồ đi vệ sinh xong suốt ngày quên xả nước. Bố cứ “chó chê mèo lắm lông.”

Cái Mai đang ảo não thế mà vẫn phải phì cười vì trình độ ca dao tục ngữ của em nó. Mẹ cũng cười:

– Pu không dùng câu như thế với bố hay với người lớn đâu nhé. Với bạn bè thân mật thì còn được.

Rồi mẹ quay sang cái Mai:

– Con tự nhận con là “thánh” ca dao tục ngữ, chịu khó bảo em dùng cho đúng giúp mẹ. Nhiệm vụ cao cả đấy, hiểu chưa!

Cái Mai được mẹ tín nhiệm, trong lòng cũng thấy có tí sung sướng tự hào. Ở lớp bọn bạn thấy nó “bắn” ca dao, tục ngữ rào rào cũng rất nể. Xong

rồi nó còn chèn ca dao, tục ngữ vào các bài tập làm văn khiến cô giáo rất thích và hào phóng cho điểm xịn. Tất cả là nhờ chăm chỉ đọc sách mà ra.

Chưa kịp sung sướng mấy tí thì cái Mai lại bị mẹ giới cho một xô nước đá. Mẹ nói với cậu Tu:

– Có việc gì ngoài đồng mà chúng nó làm được, cậu cứ cho làm. Mấy cái con gà công nghiệp nhà chị cần phải rèn luyện cho cứng cáp lên.

Rồi mẹ với cậu dùng tiếng vùng Ba Chẹ nói chuyện với nhau và cười rộ lên.

Cái Mai nghe mà không hiểu được, nó hậm hực, đúng là các bà mẹ không bao giờ hài lòng. Nó có thể đi bộ bảy, tám cây số, đạp xe mười lăm cây, biết chơi cầu lông, bơi cũng không tệ, nhưng mẹ vẫn gọi nó là gà công nghiệp mới tức. Y hệt như mẹ của cái ông nhà văn Oe nổi tiếng.

Nó từng đọc mẩu chuyện về ông và nhớ ngay cái tên kì cục đó, nó gọi luôn ông là Oe Oe cho dễ. Chuyện là thuở còn nhỏ ông Oe Oe thích trở thành nhà vật lí và hứa với mẹ sẽ đoạt giải Nobel vật lí. Mấy chục năm sau thì ông đoạt giải Nobel văn chương. Nobel là cái giải đỉnh của đỉnh trên toàn thế giới, được rất nhiều tiền, ai cũng ngưỡng mộ. Ông Oe Oe bèn hí hửng khoe mẹ: “Mẹ ơi, con giành giải Nobel văn chương rồi này!” Thì bà mẹ đáp: “Ngày xưa, mày bảo mày sẽ giật giải Nobel vật lí cơ mà!”

Đấy, mẹ nó cũng y như thế!

Cái Mai và thằng Pu thù người nhìn theo dáng mẹ hí hửng chui vào xe rồi vẫy tay tạm biệt. Trên khuôn mặt tươi rói của mẹ lộ rõ hai chữ “Rảnh nợ”.

Thế đấy, bố mẹ thì tung tăng ở nước Mĩ hoa lệ, còn chúng nó phải ở chỗ “khỉ ho cò gáy” này, lao động khổ sai, tiện nghi thiếu thốn. Những bốn tuần!

– Không công bằng! Phản đối! – Thằng Pu giậm chân bành bạch.

Cái Mai không nói gì, ra về đàn chị bản lĩnh. Nhưng khi nhìn thấy bóng xe của bố mẹ biến mất sau khúc cua đầu bản thì nó òa lên khóc. Chính nó cũng đang cảm thấy cô đơn và tổn thương tận cùng.